

5.

Pieni risun kerääjä-tyttö.

5 kop. hopiaassa.

Blank page with faint bleed-through text from the reverse side.

Pieni tisan kerääjä-tyttö.

Kertomus nuorelle ja vanhalle,
kuwilla kunnistettu.

Wapaa Suomennos.

Helsingissä, 1858.

J. G. Frenckellin ja pojan kirjapainessa.

Gillas till tryckning.
Borgå Domkapitel den 10 November 1858.
På befallning:
Carl Joh. Ekroos.

Pieni risun kerääjä-tyttö.

Kerta oli muuan pieni köyhä tyttö, nimeltä Aina, joka kävelsen alastoina ja paljain jaloin keräili metsästä risuja. Isänsä, suutari Sampo, asui likellä olewassa kaupungissa. Sieltä kulki pieni Aina melkeen joka päivä likimäiseen metsään, kewäillä kaitenlaisia ruohoja keräilemään, kesällä mustikoita ja mansikoita poimemaan, niitä sitten myydäkseen kaupungissa. Kuin metsässä ei ollut mitään otettawata, täytyi hänen kerjätä, sillä jos hän iltapäivällä sattui tyhjin käsin kotiinsa tulemaan, torui ja löi häntä isänsä, joka luonnostansa olikin raju ja jumalaton mies. Suurta furjuutta oli tupa

nyt täynnänsä, vaikka entisiinä aikoina oli Sampolla ollut hyvä rahan tulo, sillä hän ei ollutkaan mikään taitamaton työmies. Mutta tulipa tauti tupahan ja vanhat tuttavat luopuivat hänestä pois toinen toisensa perästä; hän itse joutui epäilykseen ja ratkeji juomariksi, sillä Herran voimaa ja lohdutusta hän ei ollut koskaan tuntenut. Vaimonsa, joka muuten oli toimellinen eräntä, oli nyt täyden vuoden maannut sipeänä. Hänen tautilaverinsa ympäröi käveli itseä miehensä ja kolme alastointa ja nälkäistä lasta.

Se 10:vuotinen Aina oli vanhin lapsista. Hän ei koskaan ollut käynyt kouluissa, ja isänsä ja äitinsä eivät pitäneet suurta lukua Jumalan sanasta. Jumala oli kuitenkin antanut hänelle taipuvaisen sydämen, vaikka hän useasti lankeji.

Tässä näemme hänen wiheriäisessä metsässä suloisena kesä-iltana, suuri riisu-wihko sylissänsä. Rauwan oli hän käwellyt kiwikoilla, ja pienet jalkansa olivat tulleet helliksi ja raskaiksi. Silloin istui hän sammaltuneen tuomen warjoon lepäämään. Ah! kaunis ja iloisa oli tässä korkeassa, raittiissa metsässä! aiwan toisin kuin kostona sawu-tuwaassa, jossa yöt ja päivät kirouksen sanat ja parku ja itku kuuluivat.

Istuisensa tässä puun warjossa näkyi Minan mielestä niinkuin kaikki linnut olisivat lentäneet hänen pänsä päälle ja wisertämisellänsä tahtoneet häntä lohduttaa. Hän ei vielä milloinkaan ollut kuullut sellaista iloista laulantoa. Tässä kuuli hän peipoisien wisertelewän lyhyttä ja kaunista wirttänsä; tuolla helisewän kulo-rastaan suloisu äänen; ja tuolla tihessä

laaksoissa, kohisevan joen rannalla, kuuli hän satatiehisen soitannon. Metsän warjossa lauloi musta-rastas, se suloinen sydämen lohduttaja, surkumielisiä wirjiänsä; yksinäisellä oksalla istui käki ja kukkui, ja kyyhkyinen pesänsänsä kuferteli. Korkeassa petäjässä näki Aina suuren wariksen lentäen liikkuvan, vaikka hän ei kuitenkaan osannut laulun iloa tehdä. Mutta tämäkin ihastutti Ainaa, antaen pojillessa leivän muruja ja matoja. Drawat hyppelivät sukkelilla askelilla puusta puuhun, oksalta oksalle. Pienet linnut tulivat, parwisissa lentäen, Ainan jalkoin eteen; milloin noukkien pieniä marjoja, milloin kulettain höyheniä ja joubia pesiinsä.

Aina oli kaunvan yhdessä paikassa ja katseli tätä iloista ja surutointa elämätä metsässä. Mielellänsä hänkin olisi nyht ollut pienenä lintuna ja

hyppinyt ja wisertännyt muiden kans-
sa, mutta siivet ja linnun riemullinen
luonto kotonansa puuttuivat. Mie-
lensä muuttui kummallisesti, ja ei oi-
kein hymärtännyt omia ajatustiansa;
mutta kuullessansa lintujen suloiista ja
ihanata laulua, juohtui äkkiä miele-
hensä, kuinka hän sanoillansa ja töil-
lensä usein oli Jumalatansa wihoit-
tanut. Hänestä näkyi pahoin käyvän
kaikki sekä kotonansa että omassa mie-
lessänsä; mutta kuinka tämän asian
laita oikein oli, sitä hän ei hymär-
tänyt. Apua toivoi hän, mutta ei
tiennyt mistä se oli saatava.

Näin ajatellessansa painui Minan
pää alas rintaa vasten, ja hän nuk-
tui wäsyhtisjää, lämpimän ilta-tuulen
hengen kasvoillensa käydessä. Maa-
tessansa näki hän kummallisen unen.
Hän luuli olevansa syntäessä, yksi-
näisessä metsässä, ja poimewansa ri-

suja ja mansikoita. Mutta katsah-
taen ylös, luuli hän näkewänsä pui-
den varjossa kulkewan, suuren haa-
mun, joka häntä ystävällisesti lähes-
tyi. Kaikki linnut kokoontuivat ou-

don miehen ympärille, lausellen uusia kummallisia ja ihastuttavia lauluja, ja haamu tuli aina lähemmäksi ja lähemmäksi häntä, wiskellen kunnille jhyviä ja katjellen häntä suloijilla silmillä. Näin kaunistu kiitoksen ja ylistyksen laulua ei Aina ollut ennen koskaan kuullut, ja olisi suonut itsensäkin ojaawan lentää miestä vastaan jufkelilla siivillä. Ah! sinä hywä ja juloinen mies — mielti Aina sydämensänsä — jospa kuitenkä kohta tulisit meidänkin jurulliseen majaan, niinkuin täällä käwelet lintujen joukossa! Dyt tahtoi hän kiiruhtaa ja käsin tarttua sen liepeesen, rukoillen häntä näin: ”Herra, sinä tulet kaiketi luoksemme ja autat meitä.” Mutta silloin hawaitsi hän, ja kaikki olikin waan paljas unen-näkö; yksinäjä oli hän pimeässä metsässä, aurinko oli jo hywän ajan ollut maillaansa; hänen wie-

ressjansä oli paljas risu-wihkonsa, ei mitään enempää, ei mitään lahjaa eli muistomerkkiä tuntemattomalta mieheltä. Kaiikki hänen ympärillensä oli äänettä, ainoastansa ilta-tuulen henki humisi puiden latwoissa, ja siellä ja täällä kaikui satakielisen katoawainen ääni; siellä ja täällä hurisi ilmassa joku sontiainen, ja kiiltomato pilkoitti pensasta.

Murheellijena nousi Aina ylös sammal-istuimeltansa, otti risu-wihkon olkapäillensä ja alkoi kulkea kotiinsa päin; syvä hämärä peitti maata. Ainan sydämessä asui tuntemattoman miehen ihana kuva; mutta ei tietänyt hänen nimeänsä. Sanomaton halu, mutta ystävätä tuntemaan, syttyi sydämessänsä, waan kenen piti hänelle sen nimen sanoman?

Se oli kalliin Wapahhtajamme nimi, jota lintujen kieli ei woi lau-

sua, ei ihmisen järki keksiä, jos Herra
 itse ei olisi sitä meille antanut. Ja
 vieläkin tapahtuu, että sitä monessa
 kristityn majassa harvoin, tahi ei mil-
 loinkaan kuulla; ja niinpä se oli ol-
 lut Minankin todissa. Jesuksen nimeä
 siellä ei koskaan mainittu, waikka mo-
 lennat vanhemmat ja lapsensa oli-
 wat kastetut hänen nimesensä.

Kun Mina nyt käveli, ajatteli ja
 arweli, kuinka hänen piti tätä uutta
 ja lempeätä ystävätä löytämän, kuuli
 hän äänen hämärässä huutawan: "hy-
 wää iltaa, lapseni!" ja mies mus-
 tissa waatteissa tuli hänen vastaan-
 sa. Mina oli niin sywissä ajatuksissaan,
 että oikein parhasti kuullessaan tätä
 outoa ja odottamatointa ääntä, ja kat-
 soi hämmästyneillä silmillä hänen
 päällensä ja tahtoi äänettä mennä
 pois. Mutta wieras astui hänen
 wierellensä; hän oli wanhanlainen pa-

pid-mies, joka oli palaamassa sairaan vuoteelta, jossa oli ollut Herran lohdutuksella. Mina ei ollut koskaan, ajan ja vaatteiden puutteessa, päässyt kirkossa käymään, ja sentähden ei vielä pappia nähnyt.

Nyt alkoi se vieras mies kysellä hänen nimeänsä, mistä hän näin myöhään tuli, missä hänen kotinsa oli, ja kuinka siellä elettiin. Kuin hän näin ihällisellä helleydellä haasteli, aukeni ja tuli vähitellen lapsen sydän. Mina kertoi ja luetteli nyt hänelle kaiken heidän hätänsä, äitinsä tiwuloisuuden, pienten siskoinja nälän. Mutta isä? — silloin kyhneleet alkoivat vuotaa kasvoilensa, ja ei sanonut sen enempätä.

Pappi kehoitti häntä olemaan hyväällä mielellä; kertoi hänelle, että hänellä oli ystävä, joka aina ajatteli hänen päällensä, kuin hän muuten

Wan tahtoi si kääntää sydäntänsä tämän hystävän tyköön. Hän olisi rikas, voimakas ja lempeä. Hänen luoksensa pitäisi Ainan kohta mennä ja hänelle yksinänsä hädästänsä wallittaa ja antaa sydämensä hänelle kofonansa. Monta tuhannen tuhatta ihmistä on hän hädästä, ja mikä vielä parempi on, synnistä auttanut. —

Pieni Aina näitä janoja kuultuansa seijahtui keskelle tietä, paikaltansa liikumatta, ja katjeli pappia kysywäisellä katsannolla. ”Juka siis on se juuri auttaja? Mikä hänen nimensä?” kysyi hän. ”Etkö ole kuullut hänen nimeänsä, lapseni?” muistutteli uudestaan hänen seuraajansa. ”Hän, joka syöttää kaikki linnut taivaan alla, vaikka ei he kylwä, ei niitä; hän, joka kaunistaa lufat kedolla ja lobduttaa janoowaisia ja murheellisia sieluja. Etkö mitään ole kuullut Be-

suksesta, meidän armollisesta Wapahattajastamme?’

Sitä ei ollut Mina tehnyt, mutta nyt tunsi hän taivaallisen ystävänsä nimeltä, se meni niinkuin säde sielunsa lävitse, ja täytti häntä riemulla. Vänetöinnä seiso i hän yhdessä kohdassa ja ajatteli: ”nyt on hän minuilla, se on hän.” Pappi odotti häneltä wastausta, jilloin sanoi hän: ’oi, rakas herra, puhu vähän laueammalta minulle Jesuksesta!’ Ja sen teki pappi suurella ilolla. Hän kertoi hänelle, kuinka Jumala ihmisten tähden on luonut koko maailman ja tehnyt heitä semmoisiksi, kuin itsekin on, hyviksi ja pyhiksi. Mutta he eivät totelleet, waan luopuivat Jumalasta pois, ja eivät woineet itsiänsä auttaa ylös, ei palato pyhän Jumalan luokse, sillä häntä inhoittaa synti, eikä hän heitä sitä rankaise-

matta. Mutta hänen lauppentensa
 on yhtä suuri kuin hänen pyhyyten-
 säkin, ja sentähden lähetti hän sano-
 mattomasta suuresta rakkaudesta Poi-
 kansa maailmaan, langenneita ihmi-
 siä synnistä pelastamaan ja heidän
 edestä kuolemaan. Hän oli rikas ja
 asui ijanikaikisessa kirkkaudessa, mutta
 meidän tähden tuli hän köyhäksi ih-
 miseksi ja veljeksemme. Hänen ni-
 mensä on Jeesus, se merkitsee Wa-
 pauttaja. Hän otti päällensä kaikki
 meidän syntimme ja hätämme, ja pe-
 lasti kuolemallansa meitä ijanikaiki-
 sesta kuolemasta. Ja sitten kuin hän
 oli kuollut ja pantu hautaan, nousi
 hän sieltä uudestaan ylös kirkkaalla
 ruumiilla, ja astui ylös taivaaseen;
 nyt istuu hän kunnian istuimella ja
 hallitsee taivaassa ja maan päällä;
 mutta vielä hän näkee meitä, vielä
 kuulee hän meitä, vielä hän on kes-

tesfämme, ja on luvannut kuulla kaik-
ki, mitä rukoilemme hänen nimes-
jäänsä. Hän woipi ja tahtoo auttaa
meitä kaikessa hädässämme, kuin waan
menemme hänen luoksensa kaiken hä-
tämme kanssa, ja kaikesta sydämes-
tämme tahdomme tulla hänen luok-
sensa.

Tätä ja monta muuta puheli se
ystävällinen mies Minalle, kuin yh-
dessä tiellä kävelivät. Hän oli kum-
mistettu ja hämmästyttetty, mutta kui-
tenkin uskoï hän kaikkea, mitä mies
sanoi. Kohta kerkesivät kaupunkiin,
ja mies seurasi Minaa kotiinsa, ja adak-
sensa tietää hänen asuntoansa. Siellä
seisahdun hän suutarin portille, otti ty-
tön kädestä kiinni ja waroitti häntä
ei unhoittamaan rakasta Wapah-
jaansa. Mina siinä äänetönnä itsek-
sensä kummiksi, että taisi semmoista
ajatella, mutta kiitti häntä hywiin i-

loisena, ja niin erkaniwat he ensimmäisen kerran toinen toisestaan.

Nyt juoksi hän raskaan, painawan risu=kuorman sa kanssa tupaan, ja tunsi itsensä iloiseksi ja keweäksi kuin lintu; niin onnellinen hän ei tiennyt ennen milloinkaan olleensa; nyt tiesi hän, että se näkymätöin ystävä oli hänen tykönsä, että hän sai häntä rukoilla, ja että hän tahtoi häntä kuulla. Isä istui sisäissä, tyhjän pöydän ääressä, mustalla mielellä ja äänettä, päänsä oli hän painanut molempia käsiänsä vasten; äiti makasi tahti=wuoteella, kauhea pakotus ja huoli kasvoilla. ”Mitä sinulla on mukana, tyttö?” rähähti isä, katsellen vihaisilla si millä.

”Tässä on puita, isäni! ja sitte vielä on minulla mukanaani kaunis, komea ystävä,” sanoi tyttö loistawalla näöllä.

"Ystävä?" turisi isä epäillen, "ja minkälainen ystävä se olla woipi?"

"Niin, minun isäni," vastasi hän, täynnänsä wiisautta, "rikas ja woimallinen ystävä, joka meitä woipi auttaa kaikissa meidän syynissämme ja hädässämme. Hän taitaa yhdellä sanalla parantaa äitimme ja hankkia sinulle waatteita ja työtä, rikas isä, ja antaa kaikki meidän syntimme anteeksi."

"Elä lörpöttele!" kiljasi isä wihaisesti. "Mitä joutawia ajattelet?"

"Niin, se on Jeesus!" vastasi Aina toisen kerran, mutta ei kerinnyt enempää sanoa, sillä isänsä telmi, kiroili ja käski häntä suutansa kiinni pitämään. "Sinun pitää saada selkääs!" älähti hän, "jos vielä yhden kerran puhut sellaisia hulluuksia ja lörpötyksiä."

Aiti walitti wuoteellansa ja janoi: "Rikas Aina! kuin sinulla kummin-

kin olisi muutamia kopeekoita leipää ostaa, tuopa vasta hyvä olisi ollut!" Pienet lapsetkin wuorostansa alkoivat parkua, kuullessansa suutarin julmuutta, ja kuin ruokaa eivät nähdä saaneet.

Kuinka voi köyhä pieni Aina olla hywillä mielin, taiten tämän kurjuuden alla? Se tapahtui hänen tietämättänsä, hän ei woinut saada sanna suustansa, waan oli suuresa ahdistuksessa. Dyt oli yö. Hiljallensa hiivi hän ahtaalle makuusiakseen pimeässä tuwassa, jossa isä ja siskot makasivat; hänen sydämensä tahtoi murtua, hän oli sangen huolellisena. Wiimein alkoi khyneleet wuotaa silmistänsä, ja liewittää ja kewentää hänen suruansa. Siinä samassa kohdasi hän uudestansa taiwaallisen ystäwänsä; hän oli likellä, sen tiesi hän. Hän huokaili ja huusi häneltä apua,

niin kiiwaasti ja hartaasti, että hänen totisesti piti kuuleman. "Ah! rakas laupias Wapahtajani," huokaili hän, "uskollinen ystäväni, köyhäin syntisten ystävä! tule, tule meille kohta, tässä hetkellä! kylmä jywäsi meille, köyhille linnuille! Tule isäni luokse ja ole hänen ystävänsä! Herra, auta häntä! auta kaikkia meitä! Anna meille kaikki meidän syntimme anteeksi, ja tee meitä lapsiksi! Tule, auta, auta meitä, rakas Wapahtajani!" Näin huokaili hän ja lauman rukouli, ja sai niin suuren warmuuden, että Jeesus myödytti hänen rukoustansa. Sen perästä nukui hän hiljaa, täynnä rauhaa ja lohdutusta, painaen päänsä helmoilensa.

Suomeisena aamuna nousi Anna terweenä ja wirtistettynä yösialtansa, sillä pappi oli myös hänelle sa-

nonut, että Jeesus tahtoi auttaa us-
kowitzia ja nöyriä ystäviänsä. Uh-
kerasti puhdisti hän tupaa, waali-
siskojaansa ja asetti kaikki, voimiansa
myöten, hyvästi. Sen tehtyä, is-
tuiksen äitinsä wiereen wuoteelle ja
sanoi hänelle: "äitini, tietty on war-
maan, että Wapahtaja auttaa!" Ja
äitinsä kysymykselle, kuinka hän tuli
semmoista puhumaan, kertoi hän koko
edellisen päivän kummalliset tapauk-
set, unen-näkönjää ja ystäwällisen mie-
hen sanat kotiin tullessaansa. Naikki
jutteli hän niin yksinkertaisella lailla
ja iloisella warauksella, että äitinsä
häntä juurella halulla kuunteli, ja
kysyneet alkoivat wuotaa pitkin hä-
nen kalwentuneita kaswojaansa. "Ka-
kas lapsi!" sanoi hän surkuttelewalla
äänellä, "kuinhan et waan nytkään
uneksiji!" Siinä samassa pistiin isä
huoneesen; mutta kuin taas sai kuulla

Jesuksen nimeä mainittavan ja rukoiltavan hänen nimesjäsä, ja hawaitsi sekä äitin että lapsen liikutettua luontoa, alkoi hän wihoisjansa firoilla ja lupasi ajaa Minan pois huoneestansa, ja käski hänen muualta katsoa kattoa päänsä ylitse. "Mene nyt ja hanki leipää!" kiljasi hän jumalla äänellä. "Jos waan tässä talosja elämä ei kohta muuttune, niin kyllä minä jonkun pahan keinon keksin, sillä nyt olen minä walmis waikka mitä tekemään. Parempi on wankeudesjakin istua, kuin koko tämänöinen onnettomuus! Parempi on kuolla!" Epäilyksen silmäyksellä ja kauhealla katsannolla sanoi hän nämä sanat. Mutta silloin hiivi Mina hiljaksensa hänen tykönsä, otti häntä kädestä kiinni ja hellästi rukoili: "minun isäni, minun isäni! älä ole murheellinen, älä ole niin wihainen: si-

nun pitää nähdä, se on warma, san-
gen warma, että Jeesus auttaa!”

Ei tiedetä mitä suutari siitä ajat-
teli. Rukauties Jumalan henki alkoi
raiwata tietä hänen sydämeensä. Hän
lykkäsi hiljallensa tyttöä luotansa pois,
mutta sanakalaan wirkkamatta meni
takaisin kammioonsa ja pani oven kiin-
ni. Puoli-päiväiseksi koetteli Aina
jotakin hankkia, mutta ei milloinkaan
hän ollut kohdannut suurempata was-
toinkäymistä. Hän tuli melkeen tyh-
jin käsin kotiinsa, ainoastaan että nii-
den pienten jiskoensa pähin nälkä tuli
autetuksi. Aina käveli ilo-mielin ja
astaroitsi; siivost pöhtää, otti käsille
muutamia hauraita sawi-talrikkia
ja kaikenlaista muuta pientä tawa-
rata, niin että se alkoi näyttää jok-
sikin hupaiselle; hän oli ahkera ja
tyhtywäisellä mielellä, niin ikään kuin
olisi walmistanut iloisia pitoja. ”Lie-

neekö meillä mitään syötävää?" kysyi sisään astuva suutari, ja äiti siihen vastasi: "minä en tiedä mitä tuolla joutawalla tytöllä mahtanee olla."

"Minä en ole saanut mitään," sanoi Aina rukoilemalla suuttuneelle isällensä, "mutta luultawasti tulee Wapahtaja awullansa luoksemme." "Ole waiti semmoisia hulluuksia puhumasta!" kiljasi suutari, näyttäen nyrkkiänsä peljästyneelle lapsellensa.

Aina loi filmänsä maahan ja oli waiti. Tiesiköhän tuo mitään salaisuutta? Ei tällä hetkellä hän tiennyt mitään awusta, muuta paitsi mitä hän koko sydämestänsä usko: ystävä, joka elättää linnut, hän ei meitäkän voi unhottaa.

Silloin tapahtui, että, juuri puoli-päivän aikoina, astui muuan fiisti palvelus-tyttö sisälle, kantaen suurta,

raskasta wafua käsiwarrellansa. Hän terwehti suutaria isännältänsä pienellä lahjalla. "Minä tahtoisin sanoa teille, mestari Sampo," pakisi hän, "että olette koko yökauden waiwanneet isäntääni, että hän ei ole yhtään unta saanut. Hän luuli teidän parhaallansa suuressa puutteessa ja hädässä olewan, ja tahtoi antaa sen wuoksi teille pienen lahjan. Hän warmaankin tuossa paikassa tulee itse teitä katsomaan." Näitä sanoja sanoissansa poimi hän wajuustansa monta, äsken paistettua leipää, muutamman suuren woi-palaisen ja hywän palaisen sawustettua lihaa ja kaikenlaisia lasten-waatteita.

Suutari siinä seista töllötti, kuin kiinni naulattu kuwa, nähdesjäsänsä yhtä ja toista wafusta tyhjennettävän. Hän koetteli kiittää, waan ei saanut suustansa ääntä. Sama laita

oli waimon kanssa; hänkin tahtoi wio-
teellansa tehdä kiitosta, mutta paikalla
rupesi silmänsä wetistymään ja ei saa-
nut khyneleiltä sanaakaan sanoneeksi.
Minan piti heidän edestänsä kiittää,
niin hämmästyneenä kuin hän tässä

seisoi, ja wäpisi ilosta. Hän pyhyi palvelus-tytön kiittämään isäntäänsä ja rakasta Wapahatajaa, joka warmaankin olisi siunaawa häntä lahjainnsa edestä. Sitte kääntyi iloisella mielellä isänsä ja äitinsä puoleen sanoen: "katso, katso! hän tuli — hän auttoi meitä! Hän on luonamme majassamme, hän antaa meille syntimme anteeksi ja lohduttaa kaikkia meitä." Hän pyhyi wanhempiansa ruoalle, mutta nälkää ja janoa ei heillä ollutkaan. Niinkulun ukkoisen-ilmalta lyöty, seisoi isänsä liikkumatta keskellä lattiata. Silloin tuli Jumalan henki hänen päällensä, ja hän meni pientä tytärtänsä vastaan, painoi sen liki sydäntänsä, aukasi ja kohotti surulliset ja suloiset silmänsä taivasta kohden; ja silloin pysähtyi se kowa-luontoinen mies lapsen tavalla itkemään;

kulloin äiti monasti ja perätysten
huusi: "Herra se on, Herra se on!"

Tämän tapahuessja astui ovesta
sisään mies, jolla oli Jumalan neu-
wo heitä auttaa; se oli muuan re-
hellinen kauppiamies kaupungista, jon-
ka suutari hywin tunsi entisistä a-
joista. Tämä seisahdi kauhistuneena
kynnykselle ja kysyi: "lapset, mitä
teille on tapahtunut?" mutta ei saa-
nut muuta vastaukseksi kuin kynnepoi-
tää, iso-mieltä ja käden tarjoamista.
Hän ihästui ja naurahdi, kuin wä-
häinen lahjansa oli niin paljo hyvää
waikuttanut, ja sanoi syyn, miksi hän
näin oli tehnyt. "Muutamia wuosia
takaperin," lausui kauppiamies, "otin
minä suutari-työni teiltä pois ja an-
noin toiselle, sillä, totisesti sanottu,
en ollut tyytyväinen teidän kans-
sanne. Päälliseksi olin vielä saanut
kuulla, että olitte antautunut kelmot-

tomalle tielle. Sen perästä, se pitää minun tunnustaman, en ole päällenne paljoa ajatellut, ennenkuin viimeisenä yönä, kuin en saanut unta, ja te saitte sian sydämesfäni; ja minä en sen wuoksi saanut rauhaa, ennenkuin jotakin tein edestäme. Olisinko jo aamuisella tullut; jos ei moninaisia esteitä olisi ollut. Sanokaa nyt, kuinka teidän kansjanne on laita! Köyhyys waiwaa, sen minä näen ja olen kuullut muiltakin. Kuinkas se on? Oletteko ruvenneet muistelemaan pyhiä welwollisuusianne waimoanne ja lapsianne kohtaan? Awatkaa sydämenne minulle, sanokaa rehellisesti mitä ajattelette, jos toden perästä olette kääntyneet oikealle tielle! Tuopa minua ilahuttaisi." Näin puheskeli kauppias uskollisesti ja ystävällisesti; suutari seisoi wähän aikaa äänetönnä, ystävällisen wieraansa e-

dessä. Viimeiseksi löi hän molem-
 mat käteensä otjaansa vasten, huu-
 taen korkealla ja waiheroitsewalla ää-
 nellä: "ei, ei! minä olen vielä ju-
 malatoin ihminen; mutta nyt Suma-
 lan avulla" — hän ei woinut puhua
 enempää. Hänen murheellinen ja sär-
 jetty muotonsa liikutti kaupiamiestä,
 joka tarjosi hänelle ystävällistä kättä
 ja alkoi neuwoa kuinka hänen wasta-
 eteenpäin pitäisi ruweta elämään ja
 olemaan. "Olkaa lewollisena, rakas
 Sampo," sanoi hän. "Teisjä woipi
 tapahtua muutos parempaan. Koska
 nyt en enää epäile, että tästä-lä-
 hin rupeatte ahkeraksi ja tarkaksi, niin
 tahdon edeltä käsin heittää teille käsi-
 rahan, ostaaksenne nahkaa, ja pitää
 saamanne työtä sekä minulta että
 muilta, joille teitä kiittelen. Eih!
 eikö tämä ole hyvä neuwo?" Mutta
 suutari ei woinut sen enempää kuulla,

valloitetuna Herran läsnä-ololta ja näkyväiseltä kädeltä, waan lankeasi pol-willensa ja lausui: "Jumala, ole minulle suurelle syntiselle armollinen! Minä olen kadotettu, jumalaton mies; mutta tänä päivänä näen selwästi, että anteeksi antaminen löytyy. Mina, minun tyttäreni, minä näen, että Wapautajasi elää!" Rhyneleillä tunnusti hän sydämensä kovuutta ja pahaa elämätänsä ja synnillisiä kähtöksiänsä, ja pyysi kaikilta anteeksi. Ystävällinen wieras koki nyt johdattaa hänen ajatustiansa uusille ja iloisille asioille; mutta sinä päivänä ei suurtari woinut muuta tehdä, kuin rukoilla. Tyttärensä auttoi häntä tässä uskollisesti, ja uusi toivo helpotti sairastawan äidinkin kipuja ja waiwoja. Kauppamies palasi kotiinsa, mutta iltajella tuli Minan johdattaja, se lempeä ja ystävällinen pappi, tähän ar-

moa janoawaiseen majaan. Hän teki suurta taitamattomuutta, sydämen kankeutta ja ymmärryksen pimeyttä, mutta myös murheellista ja särjettä henkeä ja mieltä. — Rauwan ei wiipynnyttään, kunne Herra lähetti rauhan ilmoittajan ja suutarin sielulle! Ja tästä autuaallisesta hetkestä lähtien ei voitua tuntea tätä miestä ja huonetta; se oli niin muuttunut. Yö oli mennyt, ja aamu-rusko loitti ja loisti hempeästi, wirwoittaen tämän surun majan asukasten sydämiä.

Ulkonaijesjakin elämässä näkyi selvästi Herran hoitava käsi. Kauppiamies auttoi suutari Sampo, osti, niinkuin luvannut oli, hänelle nahkaa ja hankki monia teettäjiä ja hyviä ja auttawaisia ystäviä. Uusi elämä alkoi kodissa ja työ-huoneessa, suutarin sielun-kääntymisen perästä; Jumala sai olla työssä osallinen. Jo-

tainen kuin jemmaista havainnut on, tietää kyllä, kuinka toisin se tavallisesti käypi. Jumalan sana ja rukous siunasi työ-päivää; pyhä-päivä antoi voimansa ja ilonsa koko viikko-kaudelle. Muutamain päivän perästä rupeesi sairastawa waimokin vähitellen wirkenemään. Rauha ja onni, jotka nyt olivat majaan tulleet, ja sekä miehen että tyttären uskolliset ja sydämelliset rukoukset saattoivat matkaan tätä Herralta juotua parannusta. Pieni Aina sai paremman tiedon ystävästään, jonka löytänyt oli; kohta taifi hän, puhtaissa waatteissa, käydä Jumalan huoneessa ja koulussa, ja kasvoi Wapahtajansa yhteydessä, iloisena ja rakkaana, niinkuin kaunis kukkainen kedolla. Wiimein tuli äiti aiwan terveeksi, ja hoiti hyvästi ja tarkalla huolen pidolla uudestaan kukoista-

waista kotiansa. Sekin ihana aika tuli kohta, että näillä onnettomilla lapsilla oli wara antaa muillenkkin onnettomille sekä hengellistä että ruumiillista rawintoa. Rauhan Jumala asui nyt tässä rauhallisessa majassa, ja rauhan Ruhtinas, Jesus Kristus, oli sinne itse armossa sisään tullut.

Sentähden tehkäämme työtä ja ruokokaamme hänen nimesjäsä, ja kättekäämme poweemme kaikessa ruumiillisessa hädässä nämät lohduttawat sanat: katsokaat taiwaan lintuja, ei he kylwä eikä niitä, ei myös kooka riheen, ja teidän taiwaallinen Isänne ruokkii heidän. Ettekö te paljon enempi ole kuin he?

Ah, Herra Jesus Kristus! asutko sinä kanssamme majoissamme, niin silloin katoa kaikki pelko, suru ja hätä meistä, sillä kaikki annat niille, jotka

päällesi uskovat. Ah! anna meidän tulla taiwaan lintujen kaltaisiksi, jotka elatustansa kiitoksella ja hlistyksellä hakewat! Anna uskollisuuden ja rauhan toimituksiamme hallita; sydämillemme anna wakawa usko! Ja oletykönämme, siksi kuin sinua nähdä saamme ijantaittisesja kirrkaudesja ja taiwaallisessa rauhassa!

